

[Per Federspiel.]

en trappetige, der blev kastet ud, men jeg måtte til dels opfatte det som noget af et svar; det var i hvert fald det i den højtærede statsministers udtalelser, der nærmede sig mest et svar på det spørgsmål, jeg stillede: hvilken politik vil regeringen anbefale til løsning på de indre linjer af de vanskeligheder, vi nu er kommet ud i? Dér havde den højtærede statsminister egentlig ikke andet svar end at spørge det ærede medlem hr. Poul Møller, hvordan han stillede sig til de skattelettelser, der var et led i forliget sidste sommer. Dér må jeg dog på forhånd sige, uden at jeg skal foregribe den senere debat om disse emner, at den politik, som i dag er nødvendig, og som haster, kan ikke dreje alene på et enkelt økonomisk spørgsmål hentet ud af sidste sommers forlig.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. K. B. Andersen gjorde nogle bemærkninger om min tale i formiddags, som, synes jeg, tyder på, at det snart ikke er tilladt længere her i dette høje ting overhovedet at kritisere en minister. Statsministeren var ikke i Paris på et privat besøg, han var der som statsminister, det har han selv erklæret. De udtalelser, han fremkommer med som statsminister, hvad enten det er i Paris, London eller i den vesttyske radio, må selvfølgelig kunne underkastes kritik såvel her fra oppositionens side som også fra regeringspartierne side, hvis noget sådant skulle være muligt nogen sinde. Vi er ikke forpligtet til den lobhudning af ministre og statsministre, som det ærede medlem i kraft af sin stilling her i tinget er forpligtet til. Vi har en fri ret til at kritisere, og den kritik, jeg gav udtryk for over for den højtærede statsminister, var udelukkende baseret på den højtærede statsministers egne udtalelser. Jeg drog ikke anden konklusion af de otte citater, jeg anførte fra lørdag i Paris til onsdag og torsdag i London, end at jeg bad den højtærede statsminister være mere forsigtig i fremtiden og huske på, at det er her i tinget, vi skal forhandle Danmarks

udenrigspolitik, før der forhandles i Paris og London.

Hvis vi ikke fra oppositionens side må have lov til at gøre den højtærede statsminister opmærksom herpå uden at få at vide, at vi er eksperter i eller dyrker statsministerangreb, så ved jeg snart ikke, om vi overhovedet har lov til at være her. Men jeg går ud fra, at den højtærede statsminister vil erkende, at vi har vort mandat ikke fra ministeren, men fra vælgerne, og at vi derfor kritiserer det, som vi synes er forkert i ledelsen af dansk udenrigspolitik.

Den højtærede statsminister citerede i den forbindelse en udtalelse, jeg fremsatte til Aktuelt den dag, den højtærede statsminister havde overrasket os med sin de Gaulle-sensation — den, som var på 7 spalter på bladets forside.

På side 2 sagde jeg ganske rigtigt det, den højtærede statsminister siger, at hvis forhandlingerne i Bruxelles bryder sammen, må vi tage hele vor stilling op til ny overvejelse, og så følger jeg til — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„Heri må indgå de udveje, general de Gaulle nævnte, men også de øvrige muligheder må undersøges, herunder uddybning af samarbejdet mellem de syv og en eventuel udvidelse af EFTA.“

Det var også sådan, jeg troede den højtærede statsministers indstilling var efter de udtalelser, der var fremkommet fra Paris; men den højtærede statsminister ved jo godt, at konklusionen heraf og af den fælles opfattelse, som statsministeren og jeg havde, jo måtte være, at den højtærede statsminister ikke tog til London og smækkede døren i, men lagde vejen omkring København f. eks. med et møde i det udenrigspolitiske nævn, inden rejsen fortsattes til London. Dette møde i det udenrigspolitiske nævn fandt ikke sted. Der blev ikke givet partierne mulighed for overvejelse af, hvad vi nu skulle gøre, efter at forhandlingerne i Bruxelles var brudt sammen, og den højtærede statsminister har altså her givet mig